

Dorota Michulka
Maciej Michalski

Wspomnienie o Mieczysławie Inglocie

24 marca br. przypada pierwsza rocznica śmierci prof. dra hab. Mieczysława Ingłota, znakomitego historyka literatury, badacza twórczości Cypriana Kamila Norwida, Aleksandra Fredry i Juliusza Słowackiego. Urodził się 11 stycznia 1931 roku we Lwowie w rodzinie profesorskiej (jego ojciec był wybitnym historykiem na Uniwersytecie im. Jana Kazimierza). Po II wojnie światowej razem z rodzicami przeprowadził się do Krakowa, tam uczęszczał do szkół, tam także ukończył studia polonistyczne na Uniwersytecie Jagiellońskim. Należy wspomnieć, że naówczas wykładowcami w podwawelskim grodzie były wielkie osoby świata nauki – Juliusz Kleiner, Stanisław Pigoń czy Kazimierz Wyka. Po studiach Ingłot po raz kolejny przeprowadził się z rodziną, tym razem do Wrocławia. W stolicy Dolnego Śląska rozpoczął pracę naukową na uniwersytecie jako asystent w Katedrze Literatury Polskiej. W 1976 otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1984 profesora zwyczajnego nauk humanistycznych.

Przez wiele lat z dużym talentem pedagogicznym kształcił kolejne pokolenia polonistów, z którymi nawet po ukończeniu przez nich studiów miał częsty kontakt, gdyż zajął się doradztwem metodycznym, współpracując z Oddziałem Instytutu Kształcenia Nauczycieli i Badań Oświatowych. Szczególnie mocno interesował się sprawami edukacji literackiej, a zwłaszcza szkolnymi kanonami lektur oraz historią metodyki nauczania języka polskiego. Przez wiele lat był przewodniczącym Komitetu Olimpiady Literatury i Języka Polskiego, członkiem Komitetu Nauk o Literaturze Polskiej PAN i Komisji Historii Prasy przy Komitecie Nauk Historycznych PAN, członkiem Zarządu Głównego Towarzystwa im. Marii Konopnickiej, przewodniczącym Rady Naukowej Biblioteki Zakładu Narodowego im. Ossolińskich, przewodniczącym Towarzystwa Opieki nad Zabytkami Kultury Żydowskiej, wieloletnim prezesem Oddziału Towarzystwa Literackiego im. Adama Mickiewicza we Wrocławiu. Nierzadko uczestniczył w międzynarodowych konferencjach naukowych, m.in. w Austrii, we Włoszech, Francji, Anglii, Niemczech i Finlandii. Przez wiele lat współpracował też z Uniwersytetem im. Jana Evangelisty Purkyniego w Brnie.

Prof. Ingłot jest autorem licznych opracowań dzieł literatury polskiej wydawanych w ramach serii Biblioteka Narodowa. Te najbardziej znane napisał do *Fantazego* (1966), *Kordiana* (1974), *Balladyny* (1976) Słowackiego, *Zemsty* (1967), *Ślubów panińskich* (1972) i *Dożywocia* (1981) Fredry. W sumie dorobek prof. Ingłota obejmuje około 500 pozycji, w tym ponad 25 książek oraz liczne opracowania edytorskie, redakcje, wstępy oraz antologie. Prof. Ingłot wspólnie z prof. Władysławem Dynakiem przygotowali projekt badań nad tematem „Szkoła w kulturze literackiej XIX i XX wieku” i wydali kilka wartościowych opracowań – *Problematyka nauczania języka i literatury polskiej* (1977) i *Kształtowanie świadomości literackiej uczniów* (1979).

Prof. Ingłot za działalność pedagogiczną oraz naukową otrzymał wiele nagród i odznaczeń, m.in. Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, a także Medal Komisji Edukacji Narodowej.

Bodaj jedną z najpoczytniejszych jego książek jest *Kawalkada. Dowcipy i anegdoty obyczajowe, polityczne i różnotematyczne* (2005). Profesor znał bowiem tysiące kawałów, dykteryjek, które opublikował i opatrzył wstępem. Dodajmy, że podczas spotkań towarzyskich potrafił dowcipy wyjątkowo barwnie opowiadać, co przysporzyło mu rzesze znajomych.

Prof. Inglot często gościł w Kaliszu – czy to na zaproszenie UAM, czy Ośrodka Doskonalenia Nauczycieli. Jego ostatni publiczny występ miał miejsce właśnie w grodzie nad Prosną, a dokładnie w kaliskim Centrum Kultury i Sztuki, gdzie spotkał się z nauczycielami języka polskiego oraz licealistami. Jego zajmująca opowieść o życiu Fredry i czasem niemoralnych treściach w dziełach autora *Ślubów panińskich* skończyła się gromkimi brawami słuchaczy, a także wstydliwymi rumieńcami na twarzach wielu słuchaczek.

Na koniec warto przytoczyć pożegnalne słowa jego wieloletnich współpracowników z wrocławskiego Instytutu Filologii Polskiej: „Będziemy pamiętać Profesora jako niezwykle mentora i wspaniałego przyjaciela, który dla każdego z nas miał zawsze czas.” Dla kaliszian również.